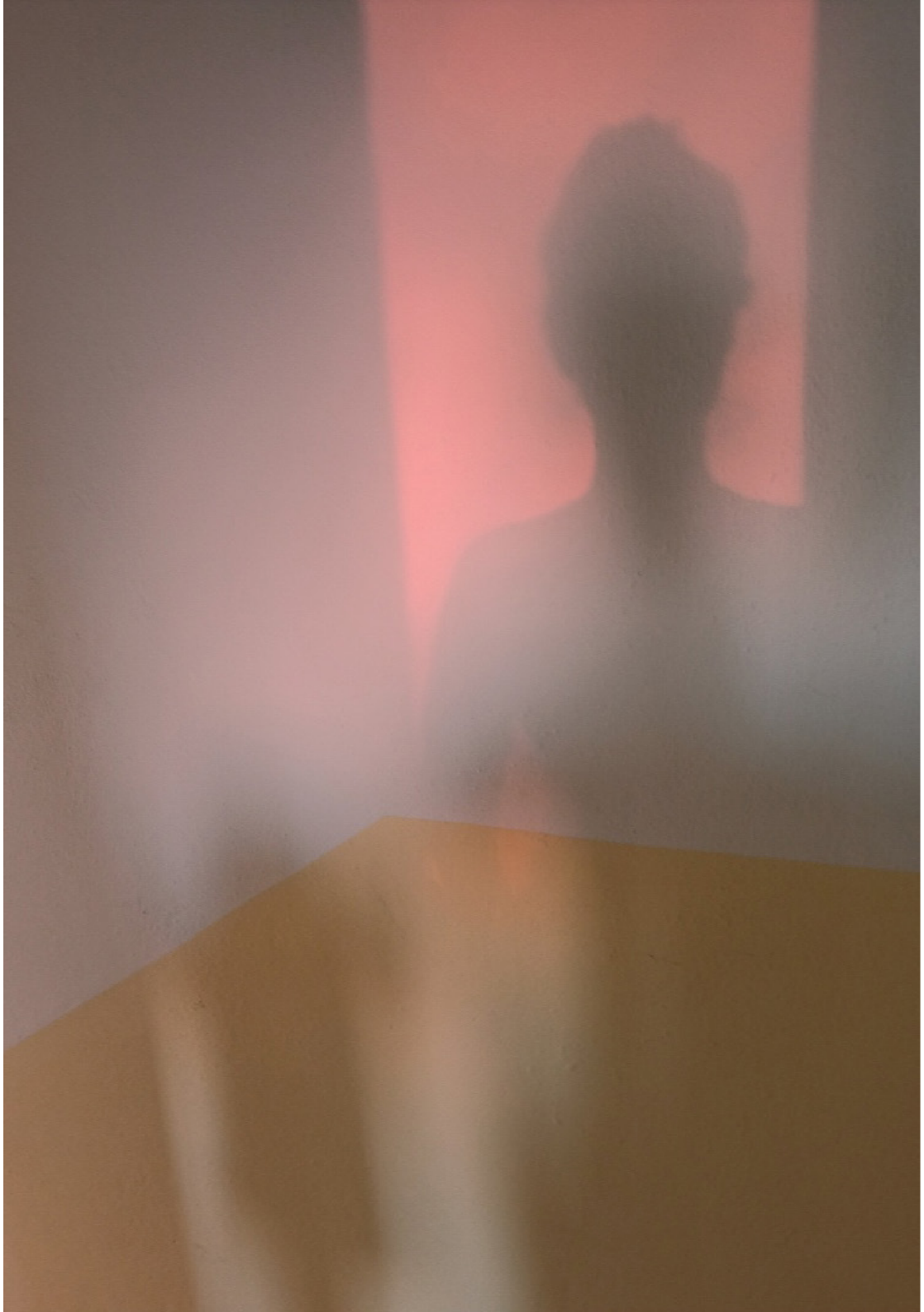

Bakalářská práce 2020
Autor práce: Zdislava Jindrová
Vedoucí práce: doc. Mgr. Vladimír Havlík

Masarykova univerzita
Pedagogická fakulta
Katedra výtvarné výchovy

IDENTITY

Anotace:
Moje bakalářská práce s názvem Identity je rozdělena do dvou částí. V teoretické části popisuji moje vztahy, které ovlivnily výběr tohoto tématu, zkušenosti s Tinderem a umělce, kteří mě inspirovali v oblasti zkoumání vlastního já a performance. V praktické části zkouším sama na sobě jiné podoby - identity, se kterými chodím na setkání. Zkušenosti z Tinderu tak využívám a posouvám dál v uměleckou akci, o které druhý člověk neví, že je součástí. Cílem je vcítit se do jiné role, vyjít z komfortní zóny a sledovat, jak a jestli se s jinou identitou mění moje nebo okolní chování. Předchozí komunikaci a následné pocity ze setkání skládám jako deník. Nemám pevně daná pravidla a každé setkání nechám volně se vyvíjet.

Klíčová slova:
identita, performance, Tinder, vztahy, prožitek, komunikace

Abstract:
My Bachelor's Thesis, titled Identities consists of two sections. Theoretical section of the paper describes my relationships which influenced the choice of the topic, Tinder experience, and artists who inspired me regarding exploration of my own identity and performance. The practical section tests out different identities, whom I go on dates with. The tinder experience is further used in form of artistic expression, which another person is not aware they are taking part in. The purpose is to emphatise with another role, step out of a comfort zone and observe the change of behaviour of others and myself, based on my changing identity. The discourse and my reflections on dates form a journal. I set myself no outlying rules and I let every date follow it is own course.

Key words:
identities, performance, Tinder, relationships, experience, communication

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, s využitím pouze citovaných pramenů, dalších informací a zdrojů v souladu s Disciplinárním řádem pro studenty Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity a se zákonem č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Jedná se odoprovodný text k praktické části bakalářské práce. Souhlasím, aby práce byla v elektronické podobě zpřístupněna ke studijním účelům v archivu závěrečných prací v Informačním systému Masarykovy univerzity.

V Brně dne
10. 8. 2020 Zdislava Jindrová

Bibliografický záznam
JINDROVÁ, Zdislava. Identity. Brno, 2020. Bakalářská práce. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výtvarné výchovy. Vedoucí práce doc. Mgr. Vladimír Havlík.

Text má 45 436 znaků, normalizovaných 20 stran.

Děkuju, děkuju, děkuju.

Občas mám pocit, že jsem úplně ztracená, že jen tak bloumám ulicemi, sleduju ostatní lidi, představuju si sama sebe jako hlavní postavu nějakého filmu. Domýšlím si o lidech různé věci, občas mě rozesmějí, někdy se mi udělá zničehonic smutno. Vnímám pachy, pohledy, slova, pohyby. A říkám si, jak moc jsem závislá na zkoumání svého nitra, na reflektování vztahů, na platonických láskách a náhodných setkáních, které tvoří skoro celý můj svět. Jsem vztahy posedlá, fascinují mě a ničí zároveň, je to něco, čím jsem si nikdy nebyla jistá.

VZTAHY

Už od základní školy jsem měla kvanta platonických lásek, ale vždycky mi kluci přišli hezčí, když jsem o nich nic moc nevěděla. Byla jsem příšerně romantická. V deníčku mám dlouhé odstavce o všech, které jsem kdy milovala. Uzavírala jsem se do sebe, byla jsem hodně nesebevědomá, nepřišla jsem si dost hezká na to, aby mě někdo mohl mít rád, ale toužila jsem po něčí blízkosti.
A tak jsem začala experimentovat s různými chatovacími místnostmi na Lidé.cz, na školních výletech jsem se ozývala na náhodná čísla napsaná na patrových postelích a pak si s nimi psala, dokud mi nedošel kredit. Tím, že nebyl internet ještě tak populární, nedalo se skypovat, posílat si fotky, komunikovali jsme hlavně přes sms, což nahrávalo mému nesmělému a ne příliš atraktivnímu já. Vymyslela jsem si své ideální já, jmenovala jsem se Lenka, popsala jsem se jako hubenou modrookou blondýnu a zabředla do online komunikace.
Jako dvanáctiletá holka jsem byla spokojená, měla jsem konečně něčí pozornost, užívala jsem si ten pocit tajemna. Považovala jsem za neskutečně romantické, že mám něco, co ostatní holky nemají, protože chodí s "trapnými" kluky ze školy. Těžila jsem z toho falešného pocitu blízkosti a porozumění, které jde velmi snadno vyvolat a to mi v té době stačilo.
Později se mi podařilo něco shodit, přišla jsem si hezčí a vnímala jsem, že na mě okolí reaguje jinak. V této době jsem na sebe začala být přísná a zaměřovala jsem se hlavně na svůj vzhled, protože jsem chtěla být okolím přijímaná. Přišla jsem si sebevědomější, začaly nějaké náznaky prvních vztahů, které ale moc dlouho netrvaly. Vybírala jsem si sebevědomé atraktivní typy, vedle kterých jsem nikdy nebyla šťastná, pořád jsem se musela snažit, abych vedle nich vypadala dobře.
Chtěla jsem něco víc, ale nevěděla jsem jak na to. Bála jsem se vztahů, nechtěla jsem být zraněná ani nikoho ranit, ale raňovala jsem. Neuměla jsem si vytyčit hranice, chtěla jsem být s kluky kamarádka, ale skoro každý chtěl potom něco víc a já nechápala proč. Stále jsem se raději oddávala svým sněním a platonickým láskám, kterými jsem zásobovala svůj deník. Mnohem víc mě bavil můj vnitřní svět než budování reálných vztahů.
Při nástupu na VŠ jsem se zároveň přihlásila do kurzů swingu. Bavil

mě tanec, bavila mě ta komunita, která vztahy jen hýřila. A tak jsem po jednom tanečním večeru skončila na procházce s klukem odsud. Myslela jsem si, že konečně zažívám tu pravou lásku, která po chvíli skončila a já se s tím dlouho nedokázala vyrovnat.
Bylo to takové období temna, kdy jsem přestala být sociální, četla depresivní četbu, poslouchala vážnou hudbu a všechno to akorát víc prohlubovala. Ze dne na den jsem se rozhodla jít na pěší pouť v touze být někde jinde a úplně sama. Hodně mi to pomohlo a po návratu jsem se rozhodla nebránit se seznamování s dalšími lidmi, a dozvěděla se o Tinderu.

TINDER

Tinder je mobilní aplikace, která je v současné době velice populární. Láká především nezávazností. Princip je velmi jednoduchý a rychlý, vyplníte profil, přidáte pár fotek, určíte si pohlaví a věkovou hranici, do které vám aplikace bude protějšky nabízet, a pak už jen tzv. „swipujete" doprava (ano) nebo doleva (ne). Je to vlastně taková seznamovací hra.
Na jednu stranu je to velmi povrchní, přece jen tu jde o souzení zejména podle vzhledu, na druhou stranu si zas člověk může vybírat protějška sobě blízkého, vidí jeho sebeprezentaci, přečte si krátký popisek a udělá si obrázek. Já jsem s tím od začátku dost bojovala - odsuzovat někoho, koho neznám, dlouho jsem váhala a četla každé slovo v popisku.
Pokud dostanete od protějška taky ano, aplikace vás propojí a můžete si začít psát. Ve zprávách buď zjistíte, že nemáte s tím člověkem moc společného, a konverzace vyšumí - dokonce můžete celou smazat, jakoby nikdy nebyla, nebo si rozumíte, nějakou dobu si píšete a následně jeden z vás iniciuje schůzku.
Vybrala jsem svoje fotografie, vymyslela popisek, který mě vystihuje, a sledovala, co se bude dít dál. Každý se tu snaží působit co nejlépe, vytváří si tak o sobě nějaký obrázek, který může přitáhnout cílenou skupinu.
Zamilovala jsem si poznávání nových lidí, bavily mě jejich osobnosti, zkoumala jsem přitom sama sebe, jak na každého reaguji jinak, a začala jsem být nenasytná. Tinder je nekonečný, nelze se potkat se všemi lidmi, pořád můžete jet dál a dál, je tu mnoho typů lidí, se kterými si můžete sednout, ale je to jako sbírat pokémony.
Od začátku jsem tuto aplikaci vnímala spíš jako zajímavý sociální experiment. Zajímalo mě, jak se dva úplně cizí lidé začnou o něčem bavit, hledat společné téma, jak probíhá takové setkání, a měla jsem štěstí, že jsem přitahovala muže podobného záměru. Pak jsem najednou začala být přesycená, už mě nebavilo být pořád sympatická, vypisovat si pořád s někým, místo abych se s lidmi bavila v reálu. Nechtěla jsem, aby měl Tinder tak důležité místo v mém životě, tím spíš že jsem tam vlastně nikdy neplánovala potkat někoho, s kým bych chtěla mít vztah.
Dvakrát se to ovšem stalo, ani vlastně nevím jak, všechno šlo tak rychle, že jsem si ani nestihla uvědomit, že jsem se do něčeho zamotala. Ty dlouhé hezké chvíle poznávání se přeskočily. Na prvním setkání jsme se drželi

za ruku a já věděla, že je něco špatně, že to není úplně přirozené, vždyť o sobě ještě nic nevíme. Proto to taky po chvíli skončilo a já si účet smazala.
„"Tindering" se stal synonymem pro randění obecně a v našem moderním rychle se rozvíjejícím světě nikdo nemůže popřít, že je to velmi snadný způsob, jak se spojit a setkat se s novými lidmi. Hodně lidí však rychle zjistí, že většina času stráveného v aplikaci je pro ně zcela zbytečná. Proto je dobré začít Tinderovat se správným postojem: pohlížejte na to jako flirtovací hru a přesto se ujistěte, že si vybíráte ty, se kterými se budete chtít setkat." (http://www.cmamforum.org/tinder-v-cr)

Na Tinderu je spousta lidí, kteří možná nejsou schopni navázat hlubší vztah v reálném světě, a potom se na sociálních sítích až příliš snaží, hluboce se otevřou někomu úplně cizímu a mají pocit, že je ten člověk zachrání z jeho samoty a vyvíjejí na něj určitý psychický nátlak.
Jsou to většinou lidé čerstvě po rozchodu, lidé, kteří řešili závažné rodinné krize nebo nějak emocionálně nevyrovnaní jedinci. Někdy mi hned na prvním setkání popsali, jak plánovali vlastní sebevraždu. Že je nemůžu opustit, protože jim někdo zemřel a stavěli mě do velmi nepříjemných situací. Párkrát jsem ze setkání utekla. Stalo se mi, že mě jeden člověk ze setkání pronásledoval až ke dveřím a potom mi psal, že neodejde, dokud se nevrátím. Tohle jde v online komunikaci těžko rozpoznat.
Ve spojitosti s experimentováním s prezentací sebe samého ve virtuální realitě se uvádí pojem on-line disinhibice, který poukazuje na snížení schopnosti usměrňovat impulzivní chování a prožívání v kyberprostoru. To vede ke změně chování oproti reálnému prostředí. Jedinci se na internetu méně kontrolují. Buď mají tendence se příliš otevřít, neo jsou agresivní a napadají ostatní uživatele. (GACKENBACH a VON STACKELBERG, 2007)
Častá nedorozumění či zklamání při prvním setkání pramení zejména z předchozí komunikace s absencí intonace, gest, mimiky, vůní, vnímání člověka se vším, co ho tvoří. Když komunikujete online, máte čas si všechno promyslet, dostáváte se do hloubky, sdílíte spolu zážitky, máte pocit, že si dost rozumíte, ale je to jen velká past těchto konverzací přes sítě.
Člověk si za tu dobu komunikace vytvoří nějaká očekávání, představu o tom druhém, a pak má pocit, že byl oklamán, že ten druhý vůbec není takový, jako měl být. Jenže on byl svůj, jenom naše představy a fantazie z něj utvořily někoho perfektního a ideálního pro nás, aniž bychom se někdy viděli.

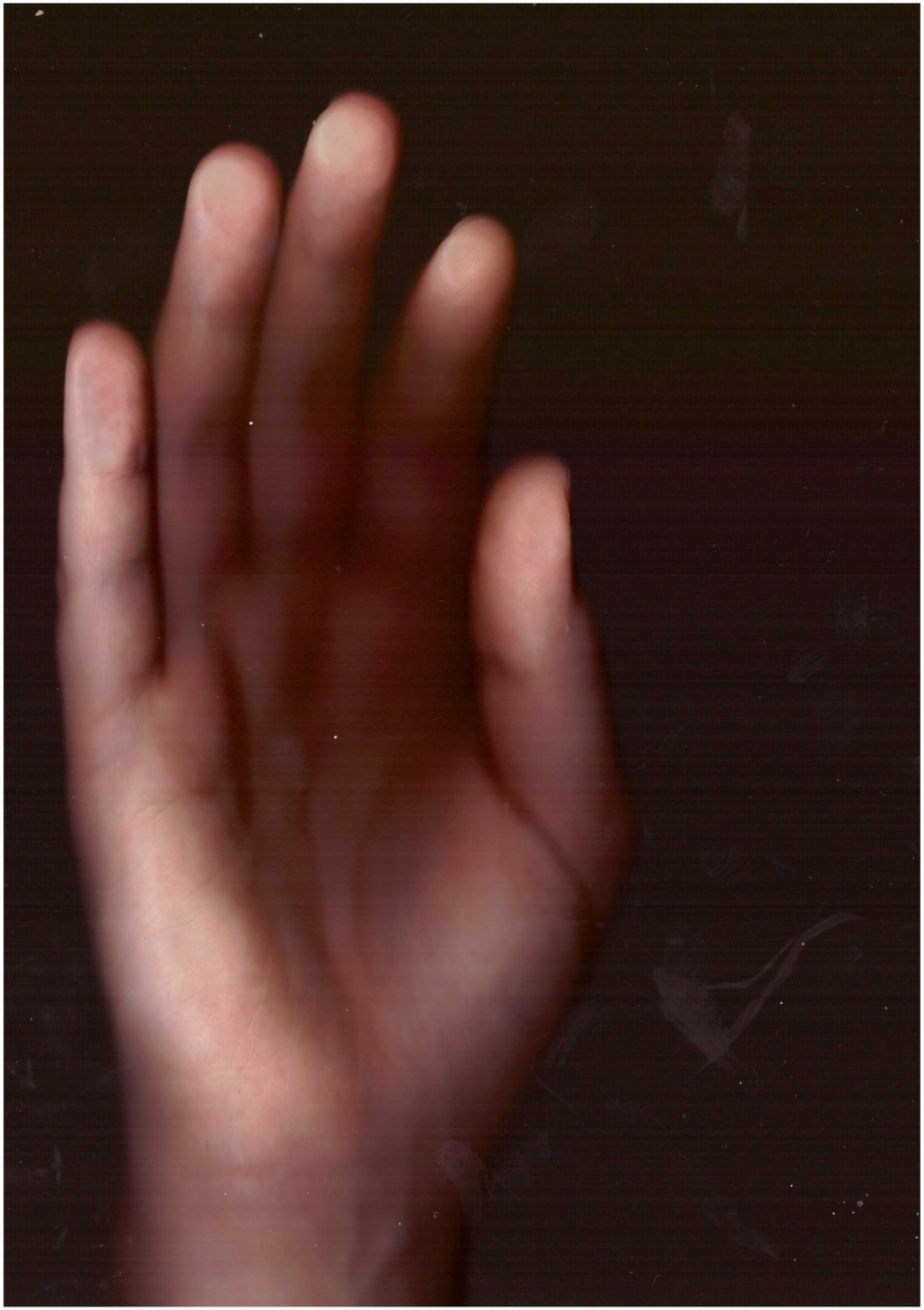

DENÍK

Můj celý život je jedno velké hledání, hledání sebe sama, ideálního partnera, životního poslání. Někdy mi přijde, že mi nikdo nerozumí, že už jsou všichni okolo mě dál než já, proto jsem si zvykla uzavírat se v sobě a propadat melancholii.
Vztahy jsou pro mě fascinující a inspirující a všechny vzpomínky si ráda uchovávám, připomínám a zkoumám je do hloubky, občas jde možná až o určitou formu sebetrýzně.
Nikdy jsem nebyla sama se sebou úplně vyrovnaná, nepřišla si dostatečně hezká, pořád mám tendenci se nějak hodnotit, srovnávat, někdy až příliš zkoumám svůj vnějšek i nitro.
Zvykla jsem si všechna své myšlenky, setkání s lidmi, která byla něčím zajímavá, zapisovat. I když je to v mém věku už trošku sentimentální a naivní, je to pro mě forma terapie a třídění věcí, kterou ráda s odstupem času pozoruji.
Deníčky si vedu od svých deseti let. Jsou období, hlavně ta šťastná, ze kterého moc zápisků není, ale pořád se k reflektování věcí vracím a všude s sebou deník nosím. Z dětství jsou to hlavně zážitky spojené s rodinou, sourozenci a školou, později píšu převážně o klucích, a potom už je to směska pocitů, myšlenek a zaznamenání toho, kde se zrovna v životě nacházím.
Také tam mám dopisy, které jsem si psala nanečisto a pak přepisovala a posílala, nebo je napsala a nikdy dotyčnému nedala.
Většinu zápisků mám z vlaku. Jízdy vlakem vnímám jako takovou terapii, kdy mám čas jen sama na sebe a reflektuju věci z místa, které opouštím. Další jsou většinou z brněnských ulic, kde se často večer zastavuji cestou domů. Je to takové silné vnitřní pnutí a nevysvětlitelný smutek, který mě nutí zastavit, sednout si na zídku, chodník nebo lavičku, otevřít deník a svěřit se se svými pocity, abych si je nemusela brát s sebou domů.
Mám v něm také zápisky s pocity bezprostředně po nebo během Tinder setkání a pár jejich skic. Taky básní, lístků do divadel, a věcí, které se vážou k nějaké chvíli nebo osobě.
Vzhledem k tomu, že mnoho zápisků je tvořeno ze setkání nebo po něm s uživateli seznamovací aplikace, kterou jsem před pár roky měla, rozhodla jsem se deníkovou formou dál pracovat.

Nejde mi spát.
Ve hodinu se převaluji v postели a
přiž si imaginární dopis, který sem
asi potřebuji hodit, jinak nevím.
Pravděpodobně by nikdy ústí nefungoval,
ale přece – vě jsem tak dlouho
zamilovaná a nevím, co si o tom myslet,
mám pocit, že by možná mám všechna
problém vyřešit si, co vlastně chceme.

28.12.

Nebyl. Kdyby mi ale aspoň řekl, že to
pro něj nic neznamenalo, že se chtěl jen
pobavit a mít krásný sex.. asi bych
za to byla mnohem radši.

29.12.

Zmatená na n-tou. Stehy v břiše, binec v hlavě.
Zakazuju si se zamilovávat a nevím, jestli už není pozdě.
Kéž bychom si tak aspoň vydrželi dopisovat, bez závazků
klidně. Vždyť já sem zvyklá nikoho vedle sebe nemít.
Sedím ve Flexlku a ~~jí~~ snídám Grappu a Andrinu
sladký řečičky. Je tak krásně shakespearovsky
zamilovaná.

BROKOLICA – PŘIŠTĚ PROSÍM :)

Jedu vlakem.
Čtu tři.
Zvláštní mě potom, co dopadem. (krajkový)
„Tadi sa 4" koupím se
- střih -
Konečně. Jsem malá, s rýmou, navzdory kuřáci o
lichnější. Krásná na mě. Sedí jí kolej
- Brno Královice - seznámím sa s ní
Dýchánek. Nejsem tak vydělená, užívám kvalitní
se vím a nečekám. Čas se zastavuje a zpřehýbá mne
na sebe.

23.10.

pokud jsou na obrázku psí uši

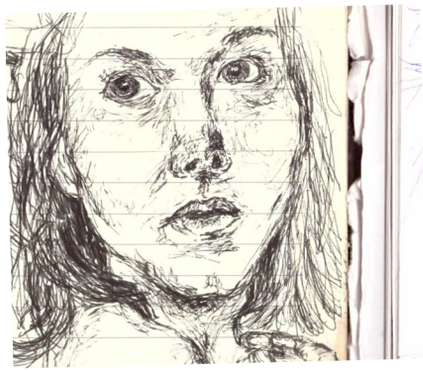

Trochu jsem toto původně umělecky
krásné přání pošmudlal, pardón :)

Milá Zdiško,
zdravím tě ze stáže
ve švédském Lundu.
Jak se tu mám již tušíš...

fajn, ale přesto
mi tu občas něco
a někdo chybí.

Těším se a doufám,
že se v Brně brzy potkáme!
(Abys nezapomněla –
jsem tu do konce d

1. únor 2019

Konečně sem to udělala. Tak nějak cítím, že je to konec, ale zároveň je to hrozně úleva, že sem to se sebe dostala a konečně teď můžu nějak dál fungovat.

Jdu tak v noci ulicí
a půdemnou hrůza s dlapem.
Zastaví se u výlohy a nechce dál.
On si ji hodí dopředu a nese
jako kořistnou.
Nevidí přes mi a nastaluje hlavu
do stran.
Ona hrůzu dozadu
na všechny ty lidi co
jim v tu chvíli
závidí!

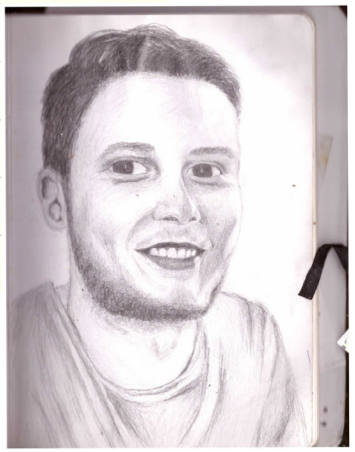

I started off by stealing
kisses on the sly
But now I'm slowly
starting to break
The screen you've put
infront of me
x

přidělala můj depka-cyst-strach a čekám
až uschne ten zvrhlý nějak, do kterého
se pomalu začínám dostávat... Je mi
nádherně!

IDENTITY

To, jací jsme, nejlépe poznáme v interakci s okolím. Skrze komunikační technologie můžeme experimentovat s vlastní identitou, zkoumat ji z jiného úhlu. Chceme se nějak prezentovat, být druhými přijímáni a tak vytváříme na sítích profil tak, aby s naším já co nejvíce korespondoval, odrážel to, čím žijeme. Na první pohled je pak možné odhadnout autora takového profilu.
Na Tinderu si k profilu můžete připojit další sociální sítě jako Instagram, nebo Spotify. Jste pak pro druhého velmi dobře čitelní, zejména pokud si ještě napíšete nějaký popisek vypovídající něco o sobě. Není pak příliš těžké vyhnout se typům osobností, se kteými jste si jistí, že byste se potkat nechtěli.
Projevování sebe samého v kyberprostoru se vyznačuje anonymitou, nepřítomností fyzického těla, možností utajení osobní autobiografie a dalšími vlastnostmi, kvůli kterým se jedinec nemusí identifikovat se svými příspěvky do virtuálního světa. Reálná a virtuální identita se tedy mohou značně lišit. (ROSS, 2005)
Internet se vyznačuje flexibilitou, která nabízí uživatelům reprezentování sebe sama v online komunikaci takovými způsoby, které by si v komunikaci tváří v tvář nedovolili.
Právě díky teto flexibilitě ale počítač a internet zároveň představují jednoduchý prostředek k anonymnímu chování.

Identita úzce souvisí s naším stylem. Stylem o sobě vysíláme okolí signál o našem postavení, sociální roli, myšlení, zaměření, o našem vkusu. Náš styl nese celou řadu zpráv, kterými můžeme záměrně komunikovat s okolím.
Záměrná komunikace má jasný konstrukt, výběr nabitý významem. Obrací k sobě pozornost, otevírá se čtení. To také odlišuje vizuální seskupení subkultur od těch upřednostňovaných kulturou kolem. Jsou zřetelně umělé, vystavují své vlastní kódy (např. roztržené tričko punkerů) nebo alespoň dokazují, že kódy jsou k tomu, aby je někdo používal a zneužíval. (Dick Hebdige, 1979)

Já osobně nejsem příliš ukotvená, pořád se ve více směrech hledám a

vím, že mám mnoho tváří. Nemám vyhraněný styl a baví mě to, že lze do určité míry ovlivnit to, jak můžu na lidi po vizuální stránce působit. Využitím Tinderu, na kterém je toto tvrzení posilováno, jsem se rozhodla pro změny zejména ve vnější stránce.
Vybírám si identity, které jsou mi něčím blízké, kterými jsem si třeba někdy v minulosti prošla, nebo k nim cítím blízko ať jen třeba z hlediska projevu, když ne zevnějšku, a které jsou vizuálně dostatečně rozpoznatelné od ostatních.
To, jak se bude v nové identitě chovat, nechávám zcela na situaci, reaguji spontánně, ale snažím se o autentičnost. Sleduji, jak na mě bude okolí reagovat, jak se já sama budu v nových rolích cítit a jestli mě to bude nutit i k jinému chování. Zároveň ale nechávám kus sebe v každé identitě. To, co o sobě napíšu, nebo řeknu si tak podle sebe upravuji podle situace, abych se s každou rolí mohla co nejlépe sžít.

PERFORMANCE

Poprvé jsem se setkala s performance u Mariny Abramović The artist is present, která ve mně zanechala hluboký otisk. Setkání s Ulayem jsem prožívala zároveň s ní a byla jsem hluboce dojatá. Nikdy jsem nebyla typ člověka, který je rád středem pozornosti, ale zároveň mě velice lákalo si něco takového někdy zkusit. Věděla jsem, že chci pracovat se svým nitrem, s tím, co se ve mně odehrává. Rozhodla jsem se tedy pro performance, která se odehrává v určitém čase, na určitém místě, s určitými lidmi. Diváky nevědomky vtahuji do děje, stávají se aktéry.
Performance pracuje s prožitky vlastného těla, náhodnými situacemi, s pocity strachu, ohrožení, rozhodováním.
„Co se týče těla jiných, stejně tak jako těla mého vlastního, nemám žádný jiný způsob poznat lidské tělo než žít v něm - což znamená převzít zodpovědnost za drama, jež protéká mnou, a nechat splynout svou identitu s ním." (Maurice Merleau-Ponty in Morgalová 2009, s.99)

Jako prostředek mé umělecké akce volím performance, která probíhá improvizovaně, s publikem, které neví, že je součástí.
Začínám vytvořením profilu mé nové identity, za využití maxima dostupných rekvizit, make-upu a oblečení, které s ní korespondují. Mnoho věcí je vypůjčených, nebo koupených z druhé ruky. Snažím se maximálně přiblížit představě, kterou o identitě mám, a o které jsem si předtím našla nějaké informace, například ohledně kultury, hudby a dalších věcech, které s ní souvisejí.
Vyplňuji krátký popisek a vybírám skoro každého muže. Po konverzaci se připravuji na setkání, na které se snažím jít stejně nebo podobně, jako jsem stylizovaná na fotografii v seznamovací aplikaci. Setkání nahrávám na mobilní telefon, případně pořizuji fotografii. Taktéž před každým setkáním pořizuji fotografii sebe sama, jak na setkání jdu. Každé setkání je individuální, je jinak dlouhé, odehrává se na různých místech a nechávám mu volný průběh.

Obr.1: Marina Ambramovic: The Artist is Present, 2010

VERONIKA BROMOVÁ

Performerka, která experimentuje s tělesností, tělem - zejména vlastním, které různými způsoby přetváří, stylizuje a deformuje. Zkoumá ho z hlediska otázek intimity, identity, genderu apod. Jejími nástroji jsou obraz, zvuk, instalace a nová média . Veronika a její Dvě tváře jsou velmi blízké mému tématu, ve kterých obě pracujeme se změnou vizáže, identitou, fotografií a zvukem. Veronika svou proměnu, své tři vrstvy prezentuje ve třech fotografiích, hledá nějaké vyvážení.
„Člověk je tu třikrát, pokaždé jiný a vždy on. Vlastně by tam mohl být tisíckrát. Jsme jeden člověk, ale skrýváme v sobě mnoho. Poznáváme sebe, některé slupky během života odpadávají, a když se to daří, dostáváme se blíž k vlastní podstatě i poznání toho, kdo jsme." Veronika Šrek Bromová

Obr.2: Veronika Bromová: Dvě tváře, 2015

DITA PEPE

Inspirací mi také byla umělkyně Dita Pepe, fotografka, která ale zároveň pracuje s vnitřním prožitkem. Pro ni samotnou jsou i prostředkem poznávání jiných lidí, impulsem k hledání životních hodnot a současně způsobem autoreflexe i terapie vlastních problémů, frustrací a krizí. Díky fotografiím tak poznává zajímavé lidi a dostává se do situací, které ji nutí přemýšlet a reflektovat.
V projektu Stylizované fotografie ze záměrně stylizuje do jiných identit, bere na sebe jiné role a snaží se splynout s určitou skupinou lidí. Vytváří tak zajímavý sociologický obraz různých archetypů současné společnosti. Zabývá se tím, nakolik si žena může zachovat vlastní identitu a nakolik se mění prostřednictvím dalších vlivů. Obě tak sledujeme, jakým způsobem člověk přijme novou identitu a jak je schopen
splynout s okolím.

obr.3: Dita Pepe: Z cyklu Autoportréty/Ženy, 2001–2002

Tím, že se stále pořád hledám jsem se rozhodla experimentovat a propojit téma hledání sebe sama prostřednictvím různých identit se seznamovací aplikací, se kterou mám zkušenost. Cílem je vytvářet si profily s falešnými identitami a chodit na schůzky jako někdo jiný. V životě jsem si sebou hodně nejistá, pořád se bojím, co si o mě druzí myslí, a tohle je možnost, jak vyjít ze své komfortní zóny a osvobodit se od těchto myšlenek.
Sledovat svoje chování a vnitřní pocity v jiné identitě, jít po ulici jako jiný člověk. Možná že jako někdo jiný k sobě budu přitahovat lidi, se kterými by nás tato aplikace normálně nepropojila. Rozhoduji se pro výrazné stylové odlišnosti, které mě nějakým způsobem zaškatulkují. Skrze protějšky na Tinderu tak budu moci před jejich zraky uskutečnit svoji výtvarnou akci, o níž aktéři nebudou tušit.
Vše budu zaznamenávat, rozhovory nahrávat a vypracuju takový deníček tvořený ze screenshotů konverzace, fotek, nahrávek a pocitů, psaný v časové posloupnosti.

PRAKTICKÁ ČÁST

Identita JÁ

Já se všemi mými slabými stránkami. Já zábavná, ironická a zároveň citlivá a nesvá. Já nespolehlivá, co chodí pozdě, nestíhá, ztrácí věci. Já milující, citlivá, čekající, nepředvídatelná, nevázaná. Co pořád touží po něčem, co nemůže mít. Milovnice vážné hudby a poezie. Já co se ztratila uprostřed města s hlavou v oblacích.
Zvolila jsem momentku z posledního večírku, kde zrovna odcházím domů, aniž bych se rozloučila - celá já, a byla jsem přistižena. Zmateně se usmívám, mám svoji vysněnou ofinku a vytahanou tašku přes rameno.

Ty na té fotce dirigujes orchestr nebo je to náhodne gesto?

Kdepak orchestr. 😁 To je momemtka z nějaké dosti alternativního plesu. Jamu, nebo Damu to bylo myslím. Je to zachycení mých tanečních prvků. Ventolin tam hrál

jee na Ventolina sem teď chtěla v Brně jít do kabinetu, ale v Sonu byl zrovna myslím Olafur, tak bylo rozhodnuto

Co je Olafur? Jen dvema slovy staci

Olafur jsou bíty a smyčce+klavír, taková jemná islandská lahůdka, dvěma slovy to nejde, promiň:D

Tak jsem si to pustil a poslechl jsem zrovna i nejake dalsi veci od nej a zalibilo se mi to.

Je to takove fajn na zklidneni :-)

Premyslim, cim se revanzovat.. ted me napada podobne melancholicka hudba jen. Znas Zrní? Jestli ne, tak můžeš zkusit Jabloně od nich

Tue, Dec 31, 2019, 10:55

Znám, na nich sem taky byla, trefuješ se dobře)

To mě mrzí, že jsi se nachladila. Brzy se uzdrav! Třeba u mě nejlépe zabírá cibule, česnek a zázvor. Čím palivejsi, tim lepší. A horké čaje. Ale to sama znáš :-)

No super... Tak co kdybychom presli na nejaky více user-friendly chat? Messenger?

hele, ještě bychom udělat náš treffpunkt here

bylo by to fajn odreagování od učení, jít si sednout třeba do čajovny a popovídat

já Tě samozřejmě nechci znásilňovat, ale víc mě baví povídání mimo chat

Předpokládám, že ve středu bych už mohl být zdráv.. ale nemohu slibovat. Ve čtvrtek se budu učit na pátek. O víkendě se chci okázat doma. Ty to máš jak časově?

U mojí identity jsem si psala s více protějšky, ale J. byl jediný, se kterým jsem se rozepsala víc a zajímalo mě, jaký je. Psali jsme si poměrně dlouho, prvně na Tinderu, potom přes Messenger. Zajímal se hodně o můj vztah k tanci, dokonce se potom sám přihlásil do kurzů.
Čekal na mě na ulici a společně vybrali podnik kam půjdeme. Ze začátku se mi zdál sympatický, možná trošku nervózní. V rozhovoru jsme nešli úplně do hloubky, cítila jsem se jak s bývalým spolužákem ze základky. Když jsme se přesunuli dál do čajovny na dýmku, víc jsme se uvolnili a J. začal být otevřenější.
Řekl mi, že si myslel, že budu víc vážná na základě mého oblečení na fotkách (mám ráda vintage šaty a košile). Nečekal že budu tak vtipná, asi měl ze mě trošku respekt, což bylo na začátku hodně cítit. Taky dodal, že dle toho zvolil i svoje oblečení (měl svetr), že jinak by si vzal mikinu.
Byla jsem ráda, že jsme se k tématu toho, jak působíme v online světě dostali, a že mi řekl jak na něj působím. Chtěl se vidět i podruhé a já souhlasila.
Během druhého setkání za mnou přišel jeden starý známý, který byl dlouho v zahraničí. Zeptal se, jestli se může s kamarádem připojit, což mě trošku vyvedlo z míry zejména při představování, protože jsem zapomněla jeho jméno a rychle jsem se nenápadně musela podívat na jeho jméno v konverzaci v mobilu. Byl to velmi bizarní večírek, nechat bavit se kluka, kterého v podstatě neznám, s mým známým a jeho kamarádem, ale žádné faux paux to nebylo. Umím si vcelku rychle s takovou změnou poradit, a vymyslela jsem odkud se známe.
Zbytek hovoru už probíhal s nimi, bavili jsme se o zemi, kde známý byl, kluci si našli
společné téma v hudbě a já si čím dál víc uvědomovala, že jsme dost odlišní. J. hodně mluvil o vesnici, ve které chodí s klukama na pivo, poslouchá Kabáty, které já z duše nesnáším, a nemám vůbec takové záliby jako on.
Ten večer jsme se rozloučili a já věděla, že už se neuvidíme. Začal si mě trošku nárokovat, několikrát mi řekl ať na sebe dávám pozor a hned mu napíšu, až dorazím. Nebylo mi to příjemné a pak jsem mu napsala zprávu, že v tom dál nechci pokračovat, není mi příjemná taková přehnaná péče a jakmile se cítím ve vztazích být někam tlačená, okamžitě couvu.

Anybody.
S identitou punkové holky se mi sžívalo vcelku snadno, využila jsem své svéráznosti, tvrdohlavosti a spontánnosti, takže jsem ani nemusela moc předstírat, jen jsem se snažila popřít moji romantickou stránku. Já zranitelná uvnitř, ale na povrchu drsňačka, která všechno vydrží. Já, která se nedrží pravidel, odkládá věci, neřeší co je jí nepříjemné. Přitahovala jsem hodně podobně tajemných a uměleckých typů. Záměrně jsem chtěla na fotce vypadat odlišně, trošku nečitelně.
Rozhodla jsem se pro piercing, černé vlasy, černé oblečení, výrazné líčení a glády.

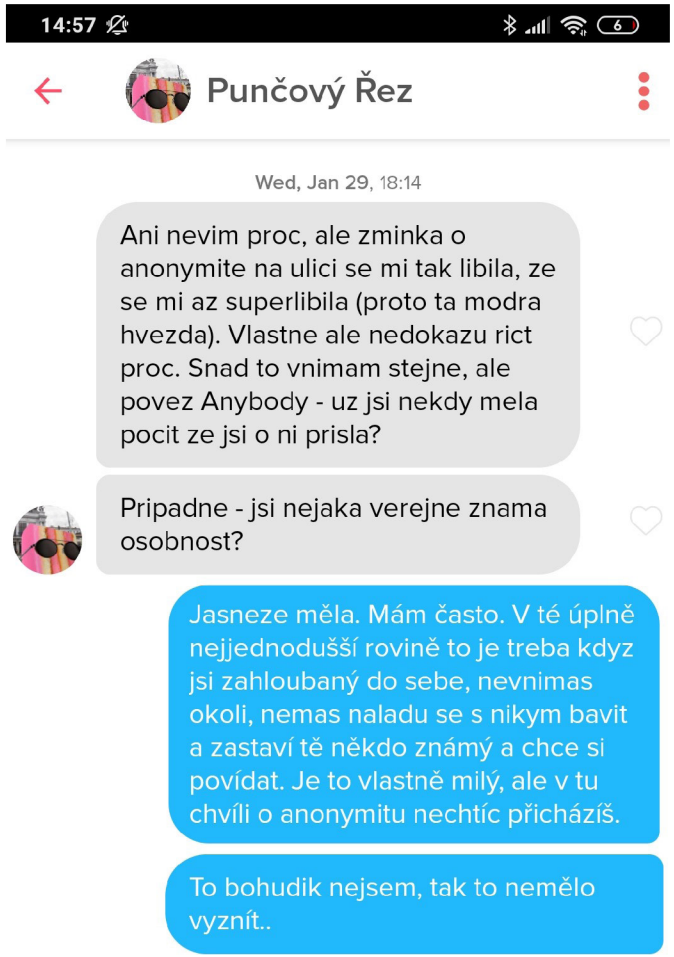

Puncovy rez nejim - je to u neco jako kanibalismus :)

mam boží sny poslední dobou

U nas

u vás koho?

V nasi rase

Puncovych rezu

Jeste jeden rychly dotaz. Kouris?

jo

joo, udelala sem si snidani do postele a asi se pobliju z toho jak to bylo hnusný

lovely :)

ty píšeš?/skladas?

driv do supliku, oboji 🙂

Ted uz si obcas jen poznacim nejakou kravinu - namet pro budouci pouziti, ale nic uceleneho.

Takze jsi neco nasla? 🙂

Lezu ted do kanalu, tak si pak rad treba neco prectu 😄

kanálu?

Soused je urbexak, obcas me nekam vylaka :)

S Punčovým řezem jsem si od začátku rozuměla. Nadchla mě jeho hravost a myslím, že tím, že svou identitu také maskoval, mi byl blízký ve způsobu vnímání sociálních sítí a celkového myšlení. Působil na mě hodně umělecky, představovala jsem si ho jako absolventa nějaké vysoké umělecké školy. Dopisování trvalo docela dlouho, oba nás bavilo sdílet věci s tím druhým. Bavilo mě, že se nebavíme o normálních věcech, ale vymýšlíme si svůj vlastní způsob komunikace. Punková identita mi hodně sedla, ani sem si nic nemusela vymýšlet, jen jsem zamlčela nějaké věci o sobě a snažila se působit trošku tajemně. Byl spontánní, několikrát mě pozval ven, ale vždycky jsem v tu dobu měla kurzy swingu, o kterých jsem mu samozřejmě nemohla říct.
Na setkání jsem si nakoupila glády z druhé ruky a černé vytahané šaty. Kamarád mi půjčil fejkový piercing, se kterým jsem měla trošku problém při schůzce, protože jsem měla rýmu, takže jsem si ho neustále upravovala a měla strach, aby nevypadl. Je to úplně první muž, se kterým jsem šla na rande, aniž bych věděla předtím, jak vypadá.
Sama jsem měla dlouhou přípravu, nasprejovat si vlasy na černo, dát si výrazný makeup, poskládat černý outfit, zašněrovat glády a naposlouchat si nějakou punkovou hudbu a zjistit si nějaké festivaly. Když jsem takhle poprvé vyšla ven na ulici, cítila jsem se hrozně, přišlo mi že se na mě každý dívá, jako bych dělala něco nezákonného. Šla jsem pěšky a celou cestu se s novou rolí sžívala. Přišla jsem si neprůstřelně, umělecky, a asi bych sama ze sebe měla respekt, kdybych se takhle potkala.
Na první pohled mě velmi překvapil, čekala jsem nějakého šíleně barevného nebo celého černého kluka s tetováním, nebo něco podobného, ale vypadal na pohled úplně normálně.
„Co teda děláš za práci?"
„Kde jsme se asi tak poznali, copak tak můžu mít za práci?"
„Ty si ajťák?"
Z toho jsem byla dost v šoku, zvlášť když řekl, že chodí občas sprejovat a procházet opuštěné prostory, to bych si s takovým povoláním ani ve snu nespojila. Na začátku jsme se vyhnuli seznámení, a já tak nemusela říkat svoje fiktivní jméno. Bylo vidět, že je ze mě nervózní a tak hodně mluvil, aby to zamaskoval, sám poznamenal, že pořád jen mluví. Mně to vyhovovalo, dozvídala jsem se věci z úplně nového světa a přijímala je s naprostou samozřejmostí. Bavili jsme se o graffitti, o tom, že má rád tagy,

a co zrovna dneska sprejoval a o feťákovi, co ho otravoval.
Vůbec to není svět, ve kterém bych se orientovala, ale mým zevnějškem jsem asi působila, že jsou to pro mě naprosto známé věci.
V tu chvíli se zopakovala situace z předchozího setkání. Přišel jiný známý, který mě i přes změnu vizáže poznal a přišel s tím, zda jsme otevřená společnost. Díval se na začátku trošku zvláštně, viděli jsme se předtím jen jednou ve skupině dalších lidí, ale to jsem byla celá barevná. Bylo to snad po první čtvrt hodině, ale prostředí podniku vybízelo k neformálnímu setkávání a nezávazné konverzaci, a já jsem naprosto samozřejmě souhlasila, ikdyž jsem vůbec netušila co se bude dít, protože jsem viděla jednoho poprvé v životě, druhého podruhé.
Myslím že z poslechu nahrávky působím dost suverénně, se situací, že nevím jméno ani jednoho z nich, si hned poradím a řeknu pobaveně ať se teda seznámí. Punčový řez tak musel prozradit své jméno a utrousil ke mě: „Sakra!"
Známý pracuje v národním divadle, a tak se konverzace stočila k hudbě, což se stalo na delší dobu naším společným tématem.
Tím, že jsem vypadala jako drsňačka a chovala se svérázně jsme se od začátku uchýlili k expresivní mluvě, byli jsme jak dobří kamarádi po pár pivech, vulgaritami nikdo nešetřil. Třetí člověk u stolu rozproudil konverzaci, až mě samotnou překvapilo jak si v takovém podivném uskupení notujeme.
„Máš nějaký kérky?"
„Mám."
Moje první lež.
„Já nemám, chtěl sem, ale naši mi řekli, že jestli přijdu s něčím takovým dom, nebo s
piercingem, tak že mě zabijou. Ale každej den v práci si pokreslím ruku, dělám si
takový kuřátko."
„Jé, udělej mi taky kuřátko."
Známý odešel, my jsme zůstali, kreslili si na ruce, na papír a potom se mi svěřil i s nějakými osobními věcmi, což asi vůbec neměl v plánu. Byl pak sám rozhozený z toho, že se mi svěřuje s tolika věcmi, příliš se mi poodhalil a já v tu chvíli přemýšlela jak bych reagovala já, a jak má reagovat moje identita.

„Řekni něco o sobě, ty už o mě víš úplně všechno. Zažila jsi někdy opravdovou
lásku?"
Taky jsem se mu otevřela, ale hlídala jsem se, abych nebyla příliš rozvláčná, jako mám ve zvyku v těchto tématech. Napadlo mě jak moc se při první schůzce stočí téma ke vztahům a dojde k přílišné otevřenosti a upřímnosti k tomu druhému. A jak moc by to možná mohlo souviset s tím, že už se ti dva potom nevidí.
Začali jsme probírat Tinder a s tím spojená očekávání. Taky jsme se bavili o prchavých chvilkách sblížení, když se dva lidi na sebe podívají a usmějí na ulici a ještě ten den na to zapomenou, ale v ta chvíle je zrovna tak silná. Překvapilo mě jakým způsobem o tom mluví a jak moc s ním vnitřně souzním.
Myslím, že normálně bych nad takovou mluvou a chováním pohrdala, ale měl v sobě cosi komicky milého v kontrastu s vulgárním vyjadřováním.
„Ty seš strašně roztomilej, já nevím jak jiným slovem to popsat, ale jak ty dokážeš úplně vážně říct, že jsi měl předtím na Tinderu profil s kobylkou, jak sedí na květu.."
Myslím, že jsem mu přišla docela atraktivní, ale styděl se přede mnou. Zatím, co mi svěřoval svoje niterní věci se na mě ani jednou nepodíval. Možná měl ze mě respekt, protože jsem se neotevřela do stejné míry jako on, mimořádně jsem byla spíš v roli toho, kdo naslouchá, ale líbilo se mi to. Byl to člověk neobyčejně srdečný a milý, mrzí mě, že jsme se už podruhé neviděli, i když jsme si to slíbili venku, zatímco jsme kouřili. Nevzala jsem si na něj kontakt a profil smazala.
Celou dobu jsem se cítila dost sebevědomě, a byl jsem ráda, že na něj působím nečitelně.

Tue, Jan 28, 14:49

Ahoj, copak studuješ? :)

Tue, Jan 28, 17:00

Ahoj, výtvarnou výchovu)

rozumím, ja FaVU jo, jestli studujes socharstvi tak sem byla i ve vasem atelieru, byla sem tam na dni otevrenych dveří

nebo vlastně nevím co to bylo, ale bylo tam víno zadarmo

Kdy si tam byla? :)

Pojď na kulturu.

A kam?

Brno předměstí Vídně

A kdy můžeš?

Tuesday 15:53

třeba zítra večer

jej, dneska je teprv úterý. Čtvrtek sem myslela.

Čtvrtek by snad měl jít. Ale není to na 100% protože jedu na workshop do sklárny a měl bych jsem se vracet kolem 17-18 hodiny. Šlo by to?

Tuesday 16:30

Šlo. Tak dej ještě vědět v ten čtvrtek jak se ti bude chtít.

T. byl druhý profil, který mě zajímal, i když jsme si tolik nepsali. Setkání proběhlo vcelku brzy po konverzaci. Domluvili jsme se na výstavu Brno předměstí Vídně, kterou jsem sama navrhla na základě jeho popisku v profilu.
Chystání mi zabralo opět nečekaně dlouhou dobu, kterou si neumím zorganizovat, takže jsem zase přišla pozdě. Tím, že to bylo už podruhé, jsem se najednou ve své identitě cítila dobře, už jsem si na ulici nepřišla tak zvláštně, taky jsem byla ráda že se pohybuje v umění a čekala jsem, že přijde podobně oblečený.
Tomáš byl spíše introvertní, spíše než umělecky byl oblečen outdoorově. Paní, co hlídala výstavu, nás v hovoru označila za pár, což bylo dost komické, znali jsme se asi dvě minuty. T. si uvědomil, že se dokonce na doprovodné výstavě sám podílel, a vysvětloval mi různé technické postupy v jeho oboru. V jedné interaktivní místnosti se mělo balonky trefovat do určitých míst na zdi, na které běželo video. Tady jsme se trošku uvolnili, atmosféra byla lepší a lepší.
Po projití výstavy jsem odešla na záchod. Všimla jsem si, že mi čepice od černého spreje na vlasech zabarvuje čelo. T. si sám všiml, že jsem měla černé ruce, ale svedla jsem to na to, že jsem zrovna pracovala s úhlem.
Čepici jsem si sundala, aby už nebarvila, a vycházeli jsme spolu ven s tím, že se půjdeme ještě někam najíst. T. si všiml, že mám sundanou čepici a ptal se proč ji nemám, když jdeme ven, kde sněžilo.
Na tohle jsem vůbec nebyla připravená a nenapadl mě žádný logický důvod. Začala jsem se smát a on trval na tom, abych mu řekla, co se stalo. Řekla jsem že u jídla mu všechno povím a prozradila jsem, že dělám takový průzkum do mojí práce. Ulevilo se mu, napadaly ho různé důvody, třeba že mám kluka, a Tinder mám jen pro to, aby se mnou měl kdo chodit na výstavy.
Zeptal se, jestli se tedy seznámíme znovu, a já mu řeknu svoje pravé jméno. Prozradila jsem mu, co všechno na mě nejsem já a byl příjemně překvapený. Od této chvíle nabralo setkání jiné obrátky, říkal, že už si myslel, že půjdeme po jídle domů, ale takhle jsme se sebrali a šli do hospody, kterou mi chtěl ukázat. Odkrytí identity vedlo k větší sdílnosti, cítil, že jsem taková tajemná a možná měl ze mě respekt. Po pár pivech jsem projevila zájem o jeho ateliér, kam mě potom vzal a všude mě provedl. Líbil se mi, měl velmi příjemný hlas a působil na mě vyrovnaným a

klidným dojmem.
Po mém otevření jsem získala jeho důvěru a přesunuli jsme se do dalšího podniku, kde setkání nabralo velmi osobní charakter. Dali jsme si absinth a sdíleli jsme si naše životy, dostali jsme se ke vztahům a víře a zjistili tak, že máme nové společné téma. Téma víry bych asi jako drsná punková holka nezačala a ani se nechtěla moc vyjadřovat, ale najednou sem pocítila obrovskou volnost ve všem, říkala jsem věci, které bych asi ani normálně neříkala, ale opojení z odkrytí identity bylo příliš silné. Možná to bylo i tím, že se mi T. líbil, a já si přála být svá a nic nehrát.
Dostali jsme se k samotnému Tinderu a tématu vztahu na jednu noc. Překvapilo mě, že takový otevřený umělecký typ s takovou myšlenkou nesouzní.
S přibývajícím alkoholem se zdálo, že náš rozhovor už nemá žádné hranice, je to asi jediné setkání, kde jsem se takhle moc otevřela a neměla žádné zábrany. Skoro se zpětně stydím za to, co jsem říkala.
„Ukaž mi ruku."
„Co kdybych si tě dneska objednal večer na masáž?"
„Mám chuť tě úplně rozcuchat, ale budu černej."
Na konci už jsme spíš smáli, lehce flirtovali, dobírali si jeden druhého, zpívali, a když jsme vyšli ven, byla tak velká zima, že jsme se rozloučili a já utíkala domů.

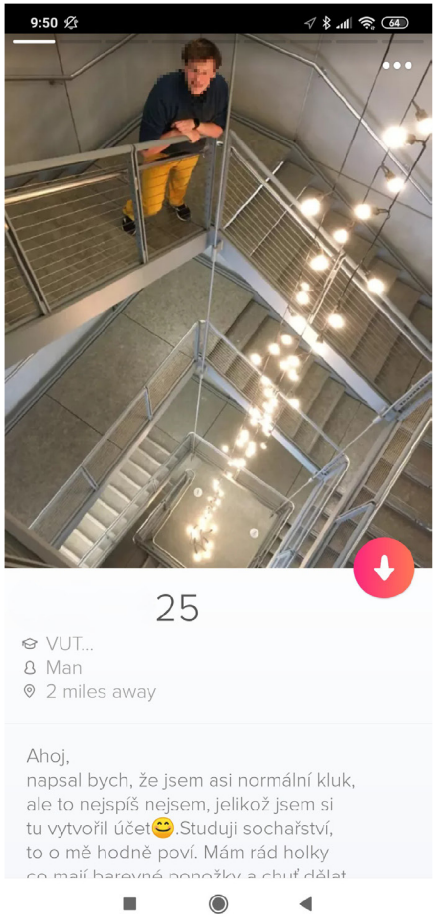
9:50
25
VUT...
Man
2 miles away
Ahoj,
napsal bych, že jsem asi normální kluk,
ale to nejspíš nejsem, jelikož jsem si
tu vytvořil účet😄.Studuji sochařství,
to o mě hodně poví. Mám rád holky

Universe unicorn

Sluníčková, lehce zaškatulkovatelná holka, které stačí ke štěstí málo. Vrhla jsem se do batiky, korálků, obličeje bez make-upu, a jógy, kterou jsem kvůli tomu opravdu začala cvičit. Moje sluníčkové já jsem si založila před obdobím karantény, a tak jsem měla asi nejvíc spojení. Bylo vidět, že to, že se nemůže nikam vycházet, se hodně odrazilo v konverzacích, kterých bylo až příliš na to, že jsem se na fotce nevypadala nijak atraktivně. Možná jsem ale evokovala, že tím, že vypadám tak alternativně, si ráda popovídám s kýmkoliv a nejsem tam s nějakým vážným záměrem.
Moje sluníčkové já bych spojila s mojí naivitou, otevřeností vůči lidem a sdílností. Pohostinností, snahou o odpoutání se od důležitosti fyzického vzhledu, štěstím z přírody, které zejména v tomto období bylo velmi intenzivní. Nakonec jsem s touto identitou setkala s dvěma muži.

Tyjo to by mě bavilo, navrhovat zahradu!

to by byl takový zmatek a všehochuť všude že by se to asi líbilo jen mně

😊 a jak ses k tomu teda dostala?

😀 mě by to popravdě asi taky bavilo, jen to po mně ještě nikdo nechtěl 😀

😊 a podle toho jak to popisujes tak předpokládám že ani po tobě to ještě nikdo nechtěl 😊

Mimochodem..takhle modré oči neexistujou, že ne?

Ty jo, ti jsi úplná multiinstrumentalistka

Co dělám? Různě, hodně čtu, začal jsem cvičit jógu, naučil jsem se šít na stroji 😀 a chodím běhat

Sestra starší jinak všecko mladší, je to velká sranda, ale aspoň se tu teď nenudíme)

to nejsem, nejsem nijak dobrá, teď už to je spíš jen když je splín nebo čas tak si na něco zabrnkám

to je hak kdybych popsala sebe:D taky si šil roušky? Já si rovnou objednala čtyři metry látky a pouštím se do šatů

To byl vždycky můj sen mít tolik dětí 😀

😉 ale v józe a šití jsem úplnej amatér 😀

😊 to jedeš na kole nebo jak?

Musíš se zorientovat podle lišejníků! 😀

To nás vždycky učili ve skautu

Thu, May 7, 18:13

joo kolo)

To už sem asi taky slyšela, jen nevím jestli by mě lišejníky dovedly domů:D

už sem doma a cpu se melounem

Thu, May 7, 19:07

😊 no ono to není úplně tak, že by lišejníky ukazovaly přesně cestu k vám domů

..teda pokud tvůj táta není Santa Claus

To je jediná výjimka

když já nevím na jakou světovou stranu je domů:D

P. působil jako hluboký, vnímavý člověk se silným vztahem k rodině a přírodě. Konverzace s ním byla obohacující, v mnoha věcech jsme se shodli, bavili jsme se hlavně o pěších výletech, rodinných vztazích, seberozvoji a umění. Byl to architekt a líbilo se mi, že ho naplňuje, co dělá. Prozradila jsem mu svoje jméno, protože jsem to tak v této identitě cítila. Vyměnili jsme si nejvíce zpráv ze všech, sdíleli jsme si zážitky a zajímali se jeden o druhého.
Na setkání navrhl večerní procházku na Petrov. Byla jsem předtím s kamarády, a nabídli mi sušenku s konopím. Cítila jsem, že by to mohlo korespondovat s mou alternativní identitou a dala jsem si kousek.
Byla jsem přehnaně aktivní, pořád jsem mluvila. Protože moc Brno neznal, převzala jsem iniciativu já a prováděla ho. Působil introvertně, ale měl moc příjemné vystupování a hlas.
Chtěla jsem mu ukázat sochu Jana Skácela, ale s mým mizerným orientačním smyslem a ještě po tmě jsme pořád bloudili.
Po tom, co jsme ji našli, jsme se přesunuli do Expediční klubovny, kterou jsem navrhla, protože vím že tam chodí lidé podobní mé identitě a všichni tam jsou velmi přátelští.
Seděli jsme na zemi, skoro nikdo s námi v místnosti nebyl, jen odvedle se ozýval zpěv a kytara. Mluvil tiše, hodně přemýšlel nad tím, co říká a hovor příjemně plynul.
Zjistili jsme dokonce, že máme společného známého. Rozloučili jsme se, objali a odešli domů.

30

Lives in Brno
less than a mile away

Black&White Photography and alter ego of Nick Cave.

Come to break my heart.

0 Instagram Photos

30

Lives in Brno
less than a mile away

Black&White Photography and alter ego of Nick Cave.

Come to break my heart.

0 Instagram Photos

ty jsi fotil Veroniku!)

Wed, Apr 29, 17:58

Ahoj, tak se jmenuje? Je to fotka stara asi dva roky a vylo to tenkrat v Industře. Mám ji stále vytisknutou pro ni, ale mám dojem, že tam už nepracuje, že? A nestala se z ní maminka?

Myslíš tu černobílou, že?

Stala, je to moje bývalá spolužačka)

moc hezká fotka

Dekuju, a mas na ni kontakt, nebo ji nekdy uvidis? Az si dame treba kafe, nebo zajdem na prochazku, ze bys ji tu fotku mohla dat. :)

Teda nechci Te takhle zneuzivat, ale bylo by to hezke...

moc se s ní nevídam, ale kontakt mám, klidně ti ho dám, kdybys jí to chtěl dát osobně:)

Tue, Jun 9, 12:27

Ahoj, tak kde dame dnea sraz? :)

Tue, Jun 9, 14:18

Zelňák?

V pul devate tam?

T. byl druhý, se kterým jsem se v této identitě sešla. Nenapsali jsme si toho moc, na jeho profilu mě zaujala fotka Tima a fotografie mojí bývalé spolužačky. Taky se zdálo, že poslouchá Nicka Cave, jako já.
Ozvala jsem se mu tedy jako první. T. na mě čekal na lavičce před divadlem, zaregistrovala jsem ho, a nevěděla jestli ještě nemám odejít. Vůbec se nepodobal tomu, co jsem očekávala z profilové fotky.
Nepůsobil na mě moc sympaticky, ale nechtěla jsem soudit podle prvního dojmu. Můj první dojem se potvrdil, jeho tón hlasu a náruživost mě dost odrazovala a musela jsem sama v sobě bojovat, abych dokázala hrát milou hipízačku a neutekla. Bála jsem se, jak bude dál konverzace probíhat. Působil na mě křečovitě a hraně, jeho humor mi přišel trapný. Nevím jestli se snažil až moc udělat dojem, nebo je to jeho normální chování. Příliš mluvil, ani chvilku nesnesl ticho, které mám v konverzaci občas ráda. Vůbec jsme se na sebe nedokázali naladit, nelíbila se mi témata, které začíná, že mě nutí v nich setrvávat a nevěděla jsem co k nim říkat. Ocenila bych, kdyby mi dal trošku víc prostoru. Nicméně jsem se snažila udržet s ním tempo, což mi postupem času přestávalo jít. Bylo mi nepříjemné, jakým způsobem komentoval okolí, a i přesto, že jsem mu několikrát řekla, že se ve filmech a hercích moc nevyznám, stále se mi to nějak snažil přiblížit. Taky se mě snažil pořád analyzovat a to mi začalo hodně vadit.
„Když je hnusně, tak mám docela problém vylézt z postele."
„Fakt? Tak to vypadáš jako pěkná lemra, když to takhle přeženu."
Uvědomila jsem si, že postupně opouštím svou identitu, a začala mu dávat najevo, že si s ním nerozumím, což ho vůbec nerozhodilo. Nedokázala jsem s ním navázat důvěru natolik, abych mu říkala věci, které ze mě trošku násilně tahal. Začal škatulkovat lidi okolo, tak jsem řekla, ať mi teda poví něco o lidech na Tinderu, když to má tak následované.
„No to jsou buď takový ty pipinky, a to je vždycky deset fotek před zrcadlem, jednou vyšpulí prsa takhle, po druhý takhle, po třetí každý na jinou stranu,.. Pak tam máš ty klasický sportovkyně - který buď fakt jakože sportuju, chodí po horách a nejlíp když maj ještě fotku s kámoškama někde na horách, všichni sundaný podprsenky a stoupnou si prdelama k tobě, jakože tohle sme dokázaly.Pak takový ty rádoby sportovkyně, co víc tráví čas před zrcadlem než v tělocvičně a ukazujou jak se jim v těch legínách rýsuje zadek..Co dál, no. Pak tam máš ženský, co jako rády papaj, jako opravdu rádi papaj.

Pak hipsterky, což je taky krásné, teďka tady jako s vínečkem tale kavárna, bloggerka a tak dále, napište mi na instagram, pak smajlíkářky co daj všecko do obrázků a ty nevíš co si myslet když tam dá prase a okurku a hambáč a ty jako nevíš, jestli je to nějaká anekdota, a pak tam máš fejkový profily, no. Pak sou tam alternativní, jako ty, že tam máte jako ten Unicorn a jednu fotku a člověk jako neví, co to je, jak to vypadá a co se od toho dá očekávat a tak dále.
Jeho monolog a snaha o popsání všech možných identit na Tinderu mě velice bavila, vnitřně jsem se smála, ale bylo zajímavé poslechnout si jak tyto rozdíly a znaky rozpoznává a dešifruje někdo na druhé straně.
Vypadal ohledně Tinderu dost zkušeně, nicméně jsem vnímala jeho sexistické narážky a přemoudřelost ohledně kteréhokoliv tématu.
Naznačila jsem, že někdy člověk v konverzaci vypadá úplně jinak a že je pak docela překvapený když zjistí, že ta konverzace v reálu moc nejde. Chytl se toho a zeptal se, jestli se musím moc snažit a já přiznala, že ano. Řekl, že jde vidět, že je ve mně taková křeč, a na to utrousil, že to po dalším pivu přejde a že si mám přísednout blíž. Já jsem k němu začala být upřímná, řekla jsem mu, co si o té situaci myslím a doufala jsem, že se spolu domluvíme na odchodu. Pokračoval ale dál v hovoru a pak navrhl, ať si jdeme zatančit na hudbu, která vedle hrála, což jsem odmítla. Vyčetl mi, že se mnou není žádná sranda, že se nedokážu odvázat. Byla jsem opravdu hodně v šoku a chtěla to celé skončit. On šel pro další piva a já mu řekla, že už pak potřebuju jít.
Všimla jsem si, že už se nesnažím být identická jako na začátku, jakmile jsme se dostali k nějakému vážnějšímu tématu - například víra, začala jsem zastávat svoje osobní stanoviska a měla jsem potřebu mu je říct, i když jsem si předem řekla, že se k víře v této identitě přiznávat nebudu.
Doprovodil mě na nádraží a já pak utíkala na byt svobodná jako nikdy.

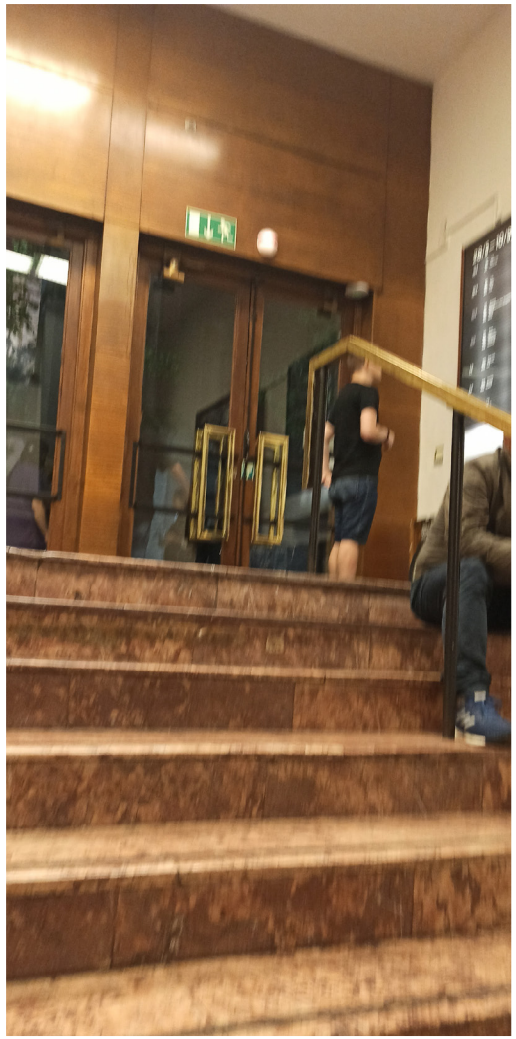

Zuzana.

Identita, ve které se trošku vidím v minulosti. Ta, která chce vypadat dokonale, ale neumí se mít ráda taková, jaká je. Ta, která se bude trápit kvůli jídlu, jen aby se zalíbila ostatním. Ta, která možná vůbec není tak sebevědomá, jak vypadá, ale na sítích bude všem dokazovat, že ví, co chce a za tím si jde. Ta, která má věci pod kontrolou, má systém, diář, chodí na kafe a nákupy s kamarádkami a pro muže je atraktivní. Holka, která se ráda baví, omotává si kolem prstu muže a závazky jí nic neříkají.
Hned den po založení profilu jsem měla asi dvacet nových zpráv, Tinder nás spároval snad s každým profilem, kde jsem dala "ano". Bylo zvláštní, že typ nabízených mužů se najednou rapidně změnil. Myslím, že Tinder podle nějakých společných kódů nabízí typově podobné protějšky, jinak si to neumím vysvětlit. Už žádné umělecké, hravé typy, jen svalnatí hezouni s koníčky fitness, tetování, Netflix, kteří vypadali, že jsou vcelku dobře zajištění.
Některé zprávy byly tak trapné nebo nechutné, že ať bych se vžila do role jak chtěla, nedokázala bych odepsat. Reálně jsem se těmto typům vždycky vyhýbala, teď jsem jich měla plnou schránku a netušila jsem, s kým z nich mám jít ven. S tím, jakou jsem vybrala profilovou fotku jsem to ale trošku čekala.
Nechtěla jsem si s nimi vůbec dlouze psát, a tak jsem setkání navrhla první jednomu z mužů, kteří mi napsali mezi prvními a nedali nějakou narážku hned do první zprávy.

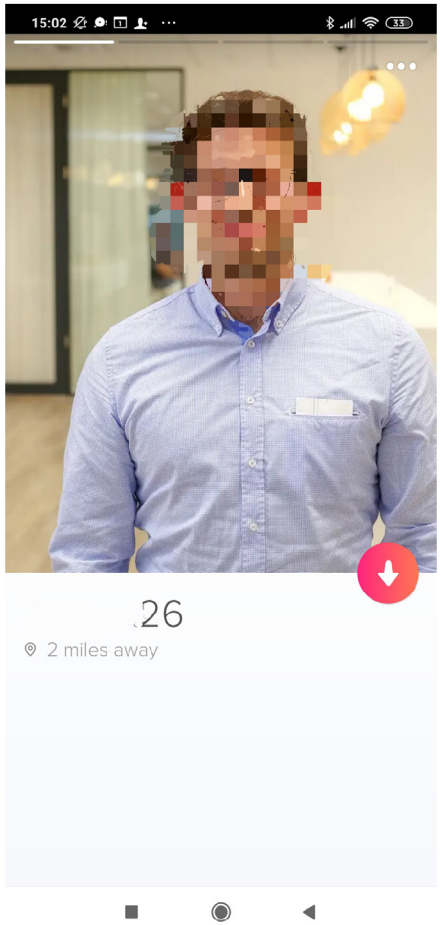

Today 12:03

Kde jsi měla nejlepší sushi ? 🥰

Usměj se 🙂

Today 12:34

Usmívám:)

hmm nejlepší asi v Umami

nechceš na něj dneska zajít?

mám na něj celkem chuť

Today 13:12

To já tu byl ve 3F by Mori. Já se na sushi dnes necítím. Co zajít na někam ve městě na víno ?

To zní taky dobře

od kolika můžeš?)

Navrhuju kolem 8 na moravaku ?

hmm sedmá je příliš brzy?

Začal jsem dneska pracovat pozdě 😀. Proč tak brzy ? Těžký týden ?

Zítra musím brzo vstávat a jet domů

😀

Dobros dam ti za chvíli vědět

super)

Zuzko, jsme domluveni ! 7 moravak ?

jupí 👋

Sent

Konverzace byla velmi krátká, prakticky hned jsme se domlouvali na setkání. Nechtěla jsem konverzací ztrácet čas, nějak jsem cítila, že vím, proč jsem tuhle identitu odložila na konec a nechtěla jsem pokračovat ani v jedné konverzaci.
Domluvili jsme se na víno a měli jsme se poznat na ulici.
Nalíčila jsem se na mě vcelku dost, dala jsem si rtěnku a sladila outfit do bílo- růžovo - červené. Plánovala jsem si vzít boty na podpatku, ale zlomila jsem si prst na noze, tak jsem šla v balerínách.
Dívala jsem se na sebe ve vitrínách ulic a zhodnotila se jako dostatečně atraktivní, vnímala jsem, že se na mě dívá jiný typ mužů a pohledy byly četnější než normálně. Zdálky na protější ulici jsem ho uviděla se zmrzlinou ve značkové košili. Taky mě poznal a šli jsme k sobě.
Představila jsem se svým falešným jménem, působil velice sebevědomě, vypadal, že má plán. Dal mi vybrat ze dvou vináren a já si říkala, že tam asi ostatní holky bere taky, že to má tak naučené, ale bylo to zdvořilé.
Cestou do jedné jsem navrhla místo, které mi bylo bližší a věděla jsem, že je tam venkovní terasa, kde náš rozhovor splyne s ostatními.
Okamžitě mi něco nesedělo na jeho stylu a tónu řeči, působil na mě jako kluk, co žije party a alkoholem. Mluvil rychle a jeho intonace byla pořád stejná.
Na zahrádce bylo plno, takže jsme se jako jediní usadili vevnitř. Bylo to zvláštní, vedle byla knihovna, kterou jsem očima neustále projížděla, zajímaly mě mnohem víc než objekt přede mnou.
Taky mi vadily brýle, které jsem si pro pocit dominance nasadila, ale v tom šeru mě z nich bolely oči. Cítila jsem se sebevědomě, usmíval se na mě a nestranila jsem se komunikace s ním, ikdyž mi nebyla úplně příjemná. Pořád mi přitakával „Hmmm, okej" „mega" „višjak" „cajk" „cool" a používal hodně anglicismů.
Věděla jsem, že nebudeme mít moc společných témat, ale dostali jsme se k tématu cestování a dovolená, které nám na dlouho vydrželo. Popisoval svoje zážitky, ukazoval mi fotky, a bylo vidět, že je rád, že je přijímám s nadšením a dál se doptávám.
Vytáhla jsem si jednu knížku k prohlížení a on si ke mně přisedl, aby to prý mohl prohlížet se mnou. Tušila jsem, že tím už něco zamýšlí, narušit někomu osobní prostor v prvních pěti minutách je docela odvaha, ale tvářila jsem se, že mě to vůbec nerozrušilo.

Knížka odvedla pozornost a stala se prostředkem, skrze který jsme se dál poznávali. Četli jsme si úryvky a pak je dál komentovali. Byla jsem v t chvíli neskutečně vděčná, že tam ty knihy byly.
Na zahrádce se uvolnilo místo a my jsme se tam přesunuli. Začali jsme se bavit o podcastech. Rozmluvil se o svých zkušenostech s prací v zahraničí a dělalo mu potěšení mě poučovat o věcech, které neznám.
Komunikaci doprovázel přehnanou gestikulací, dával v řeči důraz na slova, která chtěl, aby vyzněla a podobně přehnaně pracoval s dynamikou řeči.
Já podobně přehnaně reagovala na věci, na které chtěl, abych s nadšením reagovala, třeba když mi ukazoval fotku auta, se kterým jezdil. (autům nerozumím a nezajímají mě)
Už dopředu jsem mu řekla, že budu muset brzy odejít, tak jsem byla ráda, že mám daný čas, ve který budu muset jít. Po dvou sklenkách bílého jsme zaplatili, odešli a on se chtěl ještě trošku projít. Nevadilo mi to, bylo to směrem, kterým jsem chtěla jít.
Ukazoval mi ulici, na které bydlí, až příliš detailně se vyjadřoval ke každému podniku co jsme potkali. Zničehonic mě chytil kolem pasu a začal mě líbat. Viděl, že jsem překvapená, řekl „Ne?" a zkusil to znovu. Snažila jsem se neodtrhnout ho od sebe a dohrát roli do konce, ale bylo mi to krajně nepříjemné. Absolutně se nám nepodařilo navázat takové pouto, aby se to dalo svádět na nějaké kouzlo okamžiku. Vypadal, že to prostě zkusil, když už se mnou ten čas strávil a já si už podruhé uvědomila, že je to pro něj samozřejmé, že tohle nezkouší poprvé.
Viděl, že jsem zůstala v šoku, ale mluvil dál, jako by se vůbec nic nestalo. Byla jsem šťastná, že opodál uviděl kamarády, a rozhodl se k nim přidat. Věděla jsem, že už se mě nebude pokoušet líbat, objali jsme se a já svižným krokem odešla. Za rohem jsem si musela otřít pusu, jak nepříjemné mi to všechno bylo. Ještě na ulici jsem si sundala brýle a rozcuchala vlasy, chtěla jsem se co nejrychleji dostat pryč z této identity.

Závěr

Při této práci jsem naprosto vystoupila ze své komfortní zóny a poprvé vůbec pracovala se změnou vizáže. Celý proces byl časově náročný, některé konverzace trvaly týdny, jiné dny, a nevěděla jsem, s kým z nich a kdy se setkám. Maskovat jsem se musela nadvakrát, poprvé při nafocení na profilovou fotografii, podruhé na setkání. "Match" jsem dávala skoro všem mužům, nepodrobila jsem je takovému výběru, jak bych to za svou osobu udělala. Před každým natáčením jsem zapnula nahrávání a někdy se mi podařila udělat fotografie ze svojí performance.

Všechny tři identity, které jsem zvolila v sobě nějakou mírou mám zastoupené a perou se ve mě, vyplouvají různě na povrch. Před vytvořením každé identity jsem měla jasnou představu, jak chci vypadat, ale chování a reakce jsem nepromýšlela, chtěla jsem jednat spontánně ta, jak se zrovna v které identitě budu cítit. I proto došlo jednou zcela neplánovaně k prozrazení, ale i to bylo pro mě bylo nakonec zajímavým výsledkem.

Taky jsem si všimla, že u každé identity mě muži brali na místo odpovídající kódům, které daná identita vysílala. Jako punkovou mě vzal do takového netypického "pajzlu", kde jsem se ale cítila dobře. Jako sluníčkářku mě brali ven na procházku a jako instagramovou fiflenu mě vzal na víno. Nevědomky mi tak umožnili, abych se v identitách cítila "jako doma".

V identitě sebevědomé fifleny jsem se nebála vyjít na ulici, užívala jsem si, že vypadám hezky, ale dělalo mi problémy se do takové osobnosti vcítit. S podobně zaměřeným mužem jsem ale dokázala dobře hrát, "degradovala" jsem v hovoru na podobnou komunikační úroveň. Naopak největší problém s vizuální stránkou jsem měla u sluníčkářky, kdy jsem se opravdu styděla na ulici jít. Nebyla jsem sžitá s oblečením, co jsem zvolila, vnitřně jsem bojovala s tím, že nejsem hezká, že se na mě všichni dívají, i když to byl možná jenom můj pocit. Legrační byla chvíle, kdy mě pozdravila nějaká random slečna podobná mému vzezření - batika, batůžek, která si mě asi s někým podobným spletla. Ale v chování jsem to mohla být pořád já, uvelebila jsem se v této identitě natolik, že jsem neměla potřebu měnit si jméno.

Punková já se mi líbila po obou stránkách, po aplikování piercingu a obutí glád jsem se cítila nezranitelná, tajemná a celkem i atraktivní. Chovala jsem se drsněji, v hovoru s cizím člověkem používala vulgarismy a na konci jsem neodmítla cigaretu, i když nekouřím. Vnitřní i vnější já se u této identity spojilo.

Zdroje:

Artlist.cz. Artlist [online]. Praha: Centrum pro současné umění, 2006 [cit. 2020-08-10]. Dostupné z: https://www.artlist.cz/adriena-simotova-934/

Artlist.cz. Artlist [online]. 2006: Centrum pro současné umění, 2006 [cit. 2020-08-10]. Dostupné z: https://www.artlist.cz/dita-pepe-498/

Dating advisor. Cmamforum [online]. München, Německo: Online Experten Eins [cit. 2020-08-10]. Dostupné z: http://www.cmamforum.org/tinder-v-cr

BARGH, John A., MCKENNA, Katelyn Y. A. a. FITZSIMONS, Grainne M. Can You See the Real Me? Activation and Expressionof the "True Self" on the Internet. Journal of Social Issues. 2002, 58 (1), 33 – 48. ISSN 0022-4537.

GACKENBACH, Jayne a. VON STACKELBERG, Heather. Self Online: Personality and Demographic Implications. In: Jayne GACKENBACH, ed. Psychology and the Internet. 2nd Edition. San Diego, Academic Press, 2007, p. 55 – 73. ISBN 978-0-12- 369425-6.

HEBDIGE, Dick. Subculture: The Meaning of Style, 2011. Dauphin, Volvox Globator, 2012. ISBN 978-80-7207-835-6, 978-80-7272-197-9.

MORGANOVÁ, Pavlína. Akční umění. 2. Olomouc: J. Vacl, 2010. ISBN 978-80-904149-1-4.

ROSS, Michael. Typing, Doing, and Being: Sexuality and the Internet. The Journal of Sex Research. 2005, 42 (4), 342 – 352. ISSN 0022-4499.

SPITZER, Manfred. Digitální demence. Prelozil Frantisek RYČL. Brno: Host, 2014. ISBN 978-80-7294-872-7.